

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๗
ถ้าไม่ภาวนาก็ไม่มีความรู้แปลก ๆ

ผู้กำกับ ปัญหาจากอินเทอร์เน็ต คนที่หนึ่งบอกว่า กระทบภาวนา ทุกครั้งที่จิตมันสงบจะมีอาการวูบ ๆ แล้วก็รวมไปสู่ความสงบเกิดความเปล่า ว่างมาก ๆ แต่พักหลังพอเริ่มภาวนา จิตไม่ค่อยรวมวูบ ๆ ให้ความรู้สึกเหมือนอย่างแต่ก่อน แต่จะค่อย ๆ เบากายเบาใจ ลมหายใจแผ่วเบาจนรู้สึกว่าเหมือนไม่ได้หายใจ เกิดความว่าง นิ่ง ทื่อ ๆ เฉยอยู่ แต่ความว่างไม่ลุ่มลึกเหมือนเดิม พักหลัง ๆ จะเป็นอาการอย่างนี้ทุกครั้งไป ดูเหมือนมันไม่สงบแต่มันก็สงบอยู่นะครับ คือไม่ฟุ้งซ่าน แต่มันว่างแบบจิตซัด ไม่มีความสุขเหมือนแต่ก่อน จึงอยากถามหลวงตาว่า

ข้อ ๑. ยังจัดอยู่ในความสงบใช้สมาธิหรือเปล่าครับ

ข้อ ๒ ทำไมมันไม่รวมวูบวาบเหมือนเดิม ดูจิตซัด แล้วผมควรจะทำอย่างไรต่อไปครับ

หลวงตา เอาละ ชี้แจงตอบทั้งสองข้อ ที่ทำไปนั้นเรียกว่า จะว่าถูกต้องจริง ๆ ก็ไม่ใช่ แต่ค่อนข้างถูกต้องไปแล้ว เจ้าของสำคัญนั้นสำคัญนี้มายุ่งมันเฉย ๆ ธรรมชาติของจิตนั้นจะให้รวมอย่างเดียวกัน หรือพิจารณาให้เป็นแบบเดียวกันไม่ได้ อาการที่พูดให้ฟังเหล่านี้เป็นอาการของนักภาวนาเท่านั้นจะต้องผ่าน แล้วแต่ใครจะผ่านแบบไหน ๆ ต้องผ่านไปอย่างนี้แหละ ก็ถือว่าเป็นธรรมดาไม่เสียหาย ถ้ามันจะเสียหาย พูดออกมามันเข้าใจทันที ให้ภาวนาไปตามที่เคยภาวนานั้นนะ ไม่ผิดทาง

ผู้กำกับ คนที่สอง บอกว่า วันหนึ่งกระทบเจริณฺฐิติ โดยการมองดูการเคลื่อนไหวของร่างกาย แล้วจู่ ๆ มันก็เหมือนมีปัญหาอะไรเกิดขึ้น แล้วเข้าใจชัดแจ้งในธรรมะ โดยเข้าใจถึงธรรมะอันแท้จริง มันว่างไปหมด มันรู้ด้วยจิตว่าขาดสมมุติทั้งปวง ไร้เวลา ไร้ความนึกคิด มีแต่รู้ ปัญหาเกิดขึ้น หยุดทั้งการเจริณฺฐิติและนึกคิด ทำให้เข้าใจในอริยสัจ ๔ และหลักการเกิดดับของจิตชัดแจ้ง แต่ก็คงระดับหนึ่งไม่ถึงกับแทงตลอด แต่เพียงเข้าใจในคำสอนของพระพุทธองค์ไม่ผิดทาง คำถามคือว่า เมื่อรู้ เมื่อญาณเกิดขึ้นแล้ว ทำอย่างไรภาวะแบบนั้นถึงจะคงตัว คือมีสภาวะแบบนั้นทุกอิริยาบถ และเย็นอยู่ตลอดด้วยปัญญาของตนเองบอกว่า ให้เจริณฺฐิต ๘ ให้ศีล สมาธิ ปัญญา อบรมกันไป แต่ก็ยังมีการกระเพื่อม

ของจิตอยู่ แต่ว่าจิตนี้รู้และละได้เองด้วยสติตัวรู้ที่เคยเกิดขึ้น หรือว่าจะต้องมีการกระเพื่อมแบบนี้จนกว่าจะถึงอรหัตต์จึงจะหยุดครับ หรือว่าจิตของกระผมเอง

หลวงตา ไหน ๆ จนกว่าจะถึงอะไร

ผู้กำกับ หรือว่าจะต้องมีการกระเพื่อมแบบนี้จนกว่าจะถึงอรหัตต์จึงจะหยุดครับ

หลวงตา มันหันไปหันมาเดี๋ยวคอหักนะ หันแบบนี้หันคอหัก เข้าใจไหม ไปคาดมันทำไม เป็นบ้า ให้อ่างั้นนะ ดำเนินไปนั้นมันจะเป็นอย่างไรให้มันรู้ในปัจจุบัน ๆ ไปคาดอะไร อรหัตต์ระเหิน ท่านผู้รู้เหล่านั้นท่านไม่ได้มาคาดนะ ให้พิจารณาอย่างนี้แหละถูกต้องแล้ว อย่าไปคาดโน้นคาดนี้ อรหัตต์ระเหิน เดี่ยวคอขาดนะ หันโน้นหันนี้ ถ้าไม่อย่าให้คอขาด ก็อย่าหันนั่น อะไรก็ไม่รู้ อะอะคาดแล้ว ก็มีเท่านั้นไม่เห็นมีอะไร เท่าที่พิจารณามานี้สติ เป็นสำคัญ เป็นอันว่าถูกต้องแล้ว ให้ดำเนินไปอย่างนั้น อย่าไปคาดโน้นคาดนี้

ต่อจากเมื่อกี้นี้ะครับ หรือว่าจิตของกระผมเองที่มีอวิชชาที่ละเอียดเกิดขึ้น แต่ตนเองตามไม่ทัน ขอคำแนะนำเพื่อความเจริญก้าวหน้า

หลวงตา ให้พิจารณาในวงปัจจุบันนั้นแหละมันจะทันเอง เข้าใจไหม อวิชชาก็อยู่ที่หัวใจนั้นแหละ วิชชาคือความรู้วิชชานั้นก็อยู่ที่หัวใจ ให้ดำเนินอย่างนี้ละมันจะรู้เอง อย่าไปคาด

นี่ละเมื่อมีคนทำก็มีคนมาพูดให้ฟังซิ ถ้าไม่มีคนทำก็ไม่มีความรู้แปลก ๆ เพราะจิตนี้เป็นตัวเหตุมหาเหตุ อยู่ที่จิตนี้หมดเลย สามแดนโลกธาตุอยู่ที่นี้หมด มันจะไขว่คว้าไปทุกแห่งทุกหนก็ตัวนี้ หดเข้ามาก็ตัวนี้ พอพิจารณาตัวเองรู้เข้ามา ๆ หดเข้ามา ย่นเข้ามา ก็มาเห็นตัวมหาเหตุ พอมหาเหตุคืออวิชชาดับลงเท่านั้น หมด ไม่มีเหตุใดละที่นี้ หมดโดยสิ้นเชิง ไม่อยากพูดมากอะไรละ เหนื่อย พูดเพียงเท่านั้นละ เหนื่อยมาก อยากให้ภาวนากันมาก ๆ พุทธศาสนาจะได้เจริญ เจริญในหัวใจนี้แน่นหนามั่นคง เจริญตามอาการ เสื่อมได้ ถ้ามีหลักใจไม่เสื่อม จะก้าวหน้าเรื่อย หลักใจอยู่ที่ภาวนา ภาวนานี้สำคัญมาก ไม่พูดอะไรมากละ เหนื่อย เอาแค่นี้ ต่อไปนี้จะให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th